

Pseudònim: Brave
Categoria: C prosa

UN CASTELL EMMASCARAT

Hi havia una vegada... Així és com començaria el conte si es tractés d'un conte clàssic de princeses. Però no ho és.

La Naia era una princesa de 12 anys amb esperit lliure i rebel, cabells negres com el carbó i els ulls de color verd maragda.

Vivia a un gran castell de Mataró. Si l'hi haguessin dit que demanés un desig ella hauria contestat:

-No vull ser una princesa

No. No volia ser princesa. Qualsevol nena de 5 anys ho voldria, ja ho sé. Però ella no.

Havia nascut sent princesa. Cada dia de dilluns a divendres s'aixecava a les 7 del matí, es vestia i marxava bosc endins fins a arribar a un poblet que hi havia a prop d'allà que es deia Cabrera de mar.

En aquell poble es feia passar per una vilatana normal i corrent, ningú sabia que era una princesa. A les 8h anava a l'escola de Cabrera (era l'única escola de Cabrera i Vilassar, per tant també hi anaven els nens i nenes del poble veí) i a les 10.15h tornava cap al castell, es posava el pijama i es tapava dins del llit, esperant, que a les 10.30h l'anessin a despertar.

Quan la despertaven es tornava a vestir (amb roba de princesa) i esmorzava amb el rei, la reina i les seves 4 germanes petites.

Després d'esmorzar la Naia anava a classes particulars durant 2 h i després dinava altre cop amb la seva família.

Després de dinar, la Naia deia que anava a "estudiar" i a "fer la migdiada" però en realitat, marxava altre cop cap al poblet. Els nens i nenes tornaven a l'escola després de dinar i s'hi estaven fins a les 17h de la tarda, quan ella tornava al castell, berenava i realitzava diferents activitats:

Dilluns tres quarts d'hora de violí i en acabat, tres quarts d'hora també de piano.

Dimarts 1 h i mitja de ballet clàssic.

Dimecres 1 h i quart de classes de pintura i una estona de dibuix tècnic.

Dijous altre cop ballet clàssic amb l'escanyolida mrs. Babette.

I per arrodonir tan "exquisida formació" divendres feia hípica amb les seves germanes.

Pseudònim: Brave

Categoria: C prosa

Cada dia de dilluns a dijous, a les 19.30 del vespre, després de fer les activitats, sopava amb la seva família. Els divendres sempre venien "il·lustres convidats" i la princesa havia de tenir un bon somriure, dolç i càlid, que cobrís la seva desil·lusió i frustració.

Els caps de setmanes eren rutinaris: més convidats, balls de saló, gales benèfiques, noves maneres d'escapar... la Naia coneixia tots els passadissos secrets i les excuses perfectes per escapar d'aquella presó emmascarada en un castell de fades i així poder ser una noia normal!

De vegades, només desitgem ser o tenir el que no tenim abans de saber com és realment el que desitgem.